

UNITED TO FORGET | SARAH BOSTOEN + HOLDING SPACE | JUDITH CLIJSTERS PASSERELLE

1 maart om 20u / Judith Clijsters in de schouwburg / pauze // Sarah Bostoën in de schouwburg // einde
voorzien om 21u40 //Inleiding om 19u15 door Pol Coussement

HOLDING SPACE | JUDITH CLIJSTERS/PASSERELLE

Uitgangspunt voor deze creatie zijn de twee extremen die het lichaam in dit hedendaags tijdperk meemaakt. Enerzijds het hoge tempo, stress, multitasking en fitness woede. Anderzijds de enorme fysieke passiviteit, de 9 dagelijkse zituren, burn outs en bore outs.

In 'Holding Space' verkent Judith Clijsters de breuklijn tussen beide trends. De voorstelling is een pleidooi om stil te staan, tegen de trends in en terug naar ons lichaam te luisteren. Het is letterlijk ruimte houden voor jezelf.

INTERVIEW MET JUDITH CLIJSTERS

“De fascinatie voor body-boredom of lichaamsverveling bestaat al van toen ik een artikel onder ogen kreeg met als titel “Zitten is het nieuwe roken”. Het ging over het aantal uur dat we zittend doorbrengen en over hoe onnatuurlijk dat eigenlijk is. Ik ben toen voor mezelf nagegaan hoeveel uren ik per dag neerzit, met een chronometer. Ik drukte in wanneer ik ging zitten en af wanneer ik terug rechtstond. Ik was stomverbaasd. Als danser en choreograaf heb ik niet meteen een zittend beroep. Hoewel er mooie dagen tussen zaten, waarop ik maar drie, vier zat, waren er ook dagen van acht of negen uur. Als je er op gaat letten, merk je dat het ook zeer verleidelijk is om te gaan zitten. Het wordt overal op een uiterst aantrekkelijke manier aangeboden. Stoelen aan de inkom van een bedrijf, bankjes in het park, zetels in een shopping-centrum...”

“Dwars tegenover de zit-cultuur staat de fitness-hype en zien we mensen het gebrek aan beweging op een haast obsessieve manier compenseren. Het liefst zo efficiënt mogelijk, door in één uur tijd zo veel mogelijk te doen. Dat bewegen wat op zich iets natuurlijk is, moet plots ook heel erg ingepland worden en er ontstaat overdreven veel stress rond. Die stress, in combinatie met een lichaam dat verder weinig prikkels krijgt, is volgens mij één van de belangrijkste oorzaken van de burn-outs, bore-outs en andere mentale problemen waarmee zo veel mensen te kampen krijgen.”

INTERVIEW MET JULIE VANHUYSSSE (DANSERES)

“De voorstelling voelt voor mezelf heel intens aan. Het is een heel pittig stuk, het zweet druipt van ons af. En dat is juist het leuke eraan. Alle zorgen zijn weg en je danst gewoon. Het stuk bevat ook veel partnerwerk, iets wat we met z'n allen minder gewoon zijn. Maar ook dit maakt het voor onszelf uitdagend en leuk.”

JUDITH CLIJSTERS

De 33-jarige Judith Clijsters uit Bree studeerde af aan The Northern School of Contemporary Dance in Leeds, waarna ze een jaar lang internationaal toerde met het dansgezelschap Verve. Ze danste ook enkele seizoenen voor het Engelse repertoiregezelschap Phoenix Dance Theatre. Na vijf jaar kwam ze terug naar België en nu werkt ze voor het Genkse cultuurcentrum C-mine als “artist in residence”. Naast eigen performances, zoals 'Bored to Death' en 'Dagbreek', begeleidt Judith vaak jeugdgroepen, semi-professionelen en amateurs. Ze behaalde ook een diploma als leerkracht yoga en geeft op regelmatige basis les.

CREDITS

Choreografie: Judith Clijsters | Dans: Emma Poiré, Karen Lamberts, Joke Depreitere en Julie Vanhuyssse
| Lichontwerp: Koen Coulier

UNITED TO FORGET | SARAH BOSTOEN/PASSERELLE

“ *United to forget* is een voorstelling om nèt niet los te laten, om te laten nazinderen”. Zo beschrijft de choreografe Sarah Bosten zelf haar voorstelling. Het gaat over het collectieve geheugen en het collectieve vergeten.

Hoe moeilijk is het om de dingen te vergeten die je wil vergeten en om dingen te onthouden die je wil onthouden? Hoe werkt vergeten en onthouden in ons hoofd? Loslaten is een complex en lang proces dat tijd vraagt.

Dat onderzoeken de dansers op het podium met een groepsdynamiek die perfect aansluit op het thema: het collectief geheugen en het collectief vergeten.

SARAH BOSTOEN

Sarah Bostoen, afkomstig uit Roeselare, creëert naast het performen ook eigen werk, zowel freelance als onder compagnie Monica, haar gezelschap dat ze in 2010 oprichtte.

Als freelancer maakte ze o.a. ‘Alle mooie dingen is verdwenen’ een solo voor Arnaud Rogard. Onder compagnie Monica creëerde ze ‘It’s all about my birthday’ (2010), ‘Sometimes the blues is just a passing bird’ (2013), ‘Glimpses In Turbid Water’ (2015) en ‘Poetic Machine’ (2018). Alle voorstellingen waren in De Spil te zien. Sarah Bostoen is Cultureel Ambassadeur van de Stad Roeselare.

INTERVIEW MET SARAH BOSTOEN

“Ik heb altijd een concept voor ogen, iets wat me op dat moment bezighoudt. Maar hoe het eruit moet zien, neen, dat niet. Ik maak het liefst een voorstelling samen met de dansers . De eindbeslissing ligt wel bij mij, maar iedereen heeft zijn inbreng. Het gaat voor mij echt om het samenwerken, de voorstelling laten groeien vanuit de dansers.”

“De voorstelling begint eigenlijk al zijn vorm te krijgen tijdens de open workshops. Ik ga daarbij op zoek naar technisch sterke dansers, maar eigenlijk kijk ik vooral uit naar sterke karakters. Dansers die zich durven openstellen, die willen meegaan en mee denken in het proces. Geen dansers die puur bewegingen uitvoeren, maar die fysiek en mentaal wel veel van zichzelf geven en durven geven.”

“Vertrouwen is superbelangrijk. Ik steek ook veel energie in het leren kennen van de dansers en zorgen dat zij elkaar leren kennen. Via kleine dingen zoals samen eten, samen babbelen over zaken die niks met de voorstelling te maken hebben. Ik geef zelf ook veel vertrouwen: ik oordeel niet. Alle input die de dansers aanleveren, is oké. Ik heb de dansers gekozen om wie ze zijn. Iedereen heeft een sterke kant. Het is gewoon een kwestie van de sterktes zien en ze eruit te lichten”

“Het is belangrijk dat er continu ruimte is voor het scherper krijgen van de voorstelling, het finetunen. Je moet zelf verwonderd kunnen blijven. Het proces mag niet stilvallen, niet tijdens de repetities en niet tijdens de voorstellingen. Iedere avond is uniek: de interactie tussen de dansers en met het publiek is telkens weer anders. Je evolueert wel naar een soort van ‘gezetheid’, een zekerheid bij de dansers. Ze weten waarvoor zij staan, waarvoor de voorstelling staat. Maar de dynamiek van de avond zelf moet ook nog een plaats krijgen.”

CREDITS

Choreografie: Sarah Bostoen | Muziek: Ralph Timmermans | Dans: Johanna Boone, Emma Depaepe, Viktor Skatchkoff en Nuria Tondat | Lichtontwerp: Bryan Buddaert